

MELDURIN

Mikka fylgir tí góðu kensluni

- Onkuntíð skalt tú tora bara at leypa úti tað. So leingi tú hevur eina góða kenslu um tað, so kann ikki ganga heilt galið. Tað havi eg funnið útav, sigur 52 ára gamla Mikkalina Norðberg, sum er glasskeri og kend fyri litríku glaslutirnar. Nú er hon kosin at vera Ársins Íverkseti 2014 og hevur stórar ætlanir við tí, sum einaferð bert var eitt ítriv

Rannvá G. Fossaberg

Fuglar, skálar, tallerkar, hálsprýi, ljósastakar, klokkur, lampuskermar og nógv annað. Hetta eru alt lutir, sum eru at finna í hølunum í Vertshúsinum niðan fyri Sjótleikarhúsið, har fyrirøkkan Mikkalina Glas nú heldur til. Hetta eru eisini lutir, sum seinasta árið av álvara hava fingið atgongd til nógv færoysk heim, og við litum sum gult, blátt, ljósareytt, appilsingult og grønt kunnu eyðkendu glaslutirnir veruliga seta lit á tilveruna.

- Eg havi av sonnum eina litgleði. Eg elski litir. Hugsanin við teimum litríku glaslutunum er, at fólk skulu fáa litir inn í heimið upp á ein óflipputan máta. Tað haldi eg, at teir ymsu glaslutirnir megna, sigur Mikkalina Norðberg, sum seinastu sjeý árinu hevur fingist við glasskering. Tað vil siga, hon tilveinar ymsar lutir burtur úr glasi.

Hugskotið, at fáast við glasskering á henda hátt og seta eina fyrirøku á stovn, hevur verið so mikið gott, at Mikkalina seinasta fríggja-

dag fekk virðisløn fyri at vera Ársins Íverkseti.

- Í roynd og veru havi eg ongantið sæð meg sjálva sum ein íverkseta. Eg havi meira sæð meg sum tann, ið skal gera virðislønirnar til vinnararnar, heldur Mikkalina skemtiliga fyri, meðan hon situr inni í handlinum, sum eisini er hennara verkstaður, og hyggur út yvir all-

eg geri. Í eini slíkari vinnu sum hesari gongur tað upp og niður, og tá er gott at hava eina virðisløn at hyggja eftir fyri at minna seg sjálvan á, at mann ger okkurt rætt, sigur Mikkalina, sum upprunaliga er útlærd námsfrøðingur.

Altíð hugtikin av glasi

Hóast tað ikki eru færri enn sjeý ár liðin, síðani Mikkalina av álvara fór at takast við glaslist, hevur henni altíð dámað glas í øllum avbrigdum.

- Áhugin hevur ivaleyst verið størri enn hjá flest øðrum fólki. Meðan onnur hava shoppað klæðir og skógvar, tá vit hava verið uttanlands og ferðast, so havi eg hugt eftir glasi. Ikki altíð fyri at keypa, men eisini fyri at síggja og uppliva tað, greiðir Mikkalina frá.

Spurd, hvat tað er, sum ger glas so áhugavert, er hon skjót at svara:

- Tað er okkurt livandi við glasi. Tað organiska í tí, tað gátuføra. Onkursvegna er tað eisini hugtakandi á

tann hátt, at glas er sterkt tilfar, men samstundis er tað eisini skroyppiligt, sigur Mikkalina og vísir á tunnu glasfuglarnar, sum standa í vindeygnum og stóru, tungu skálirnar, ið standa á tveimum smáum borðum inni í handlinum.

Eingin ivi er um, at kvinnan, sum júst er vald at vera ársins íverkseti, er kreativ. Upp á fleiri mátar.

- Eg havi nokk altíð verið kreativ, tí eg minnst, at eg sum níggju ára gomul klypti og seymaði mær eina skjúrtu úr einum laki. Longu sum barn dámdi mær væl at fáa eitt hugskot og so at siga fáa tað út gjøgnum fingrarnar, fortelur Mikkalina.

Møguleikin var har

Hóast Mikkalina hevur verið áhugað í glaslist í nógv ár, var tað ikki fyrr enn fyri sjeý árum síðani, at hon valdi at gera nakað ítøkiligt við henda áhugan. Leingi hevði hon hildið, at tað bar ikki til at fáast við glasskering á henda hátt, sum hon tekst við í dag.

- Eg fann útav, at tað letur seg gera at arbeiða við køldum glasi, og at hetta var ein arbeiðsháttur, sum eg saktans kundi brúka í Føroyum, sigur Mikkalina, sum fekk tað endaliga skumpið til at byrja sítt eina glasvirksemi, tá ein vinmaður, sum er glasblásari í Danmark, fortaldi henni, hvussu hon skuldi bera seg at.

Alt fyri eitt fór Mikkalina undir at savna eina rúgvu av tilfari bæði á internetinum og í bókum um glasskering og neyðugu amboðini. Síðani var hon eisini á háskúla í Danmark í tveimum umfórnum, har tey góvu frálæru í glasskering. Síðani byrjaði hon at rigga kjallaran heima við hús til, soleiðis at hon kundi fáast við ítrivið har. Rættiliga skjótt sá hon, at fólk vóru áhugað í tí, hon tilveinaði úr glasi.

- Saman við fleiri øðrum vísti eg ta einu ferðina fram í Müllers Pakkhúsið, og eg minnst, at alt bleiv skrætt burtur. Eg keypti amboð og meira tilfar við teimum pengunum, sum eg forvann

mær frá tí framsýningini, og so gjørdi eg enn fleiri lutir, fortelur Mikkalina, sum tá lænti ein ovn úti í býnum.

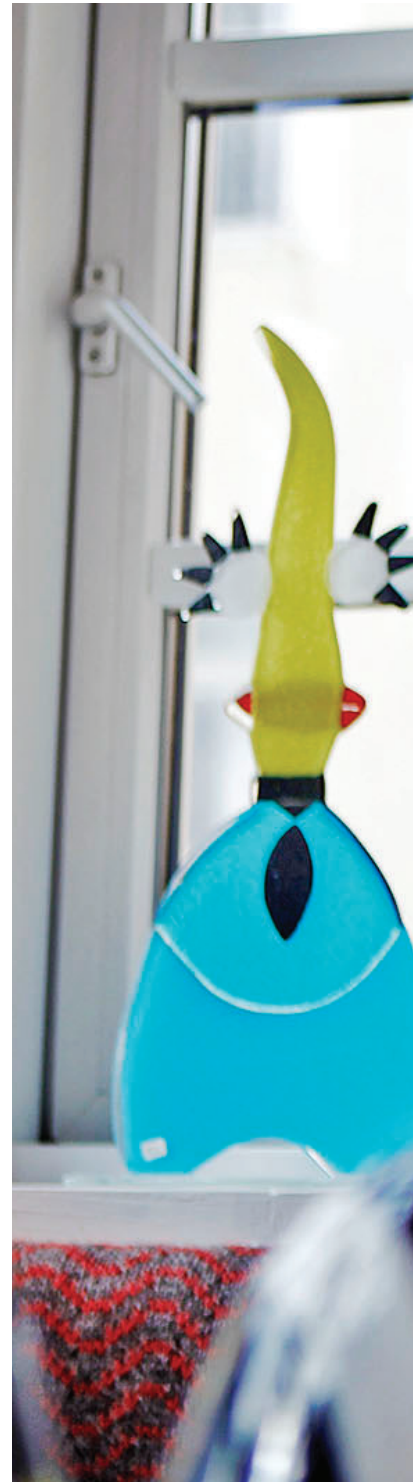
Til ber næstan at siga, at líka síðani fyrstu framsýningina hevur tað gingið slag í slag, og inntøkurnar frá söluni av teimum ymsu glaslutunum hava gjørt, at hon í summum kundi flyta í hølini í Verthúsinum, har hon bæði hevur handil og verkstað. Eisini hevur hon í dag sínar egnu ovnar og onnur amboð til at gera glaslutirnar við.

- Eg hevði eina kenslu av, at hetta kundi blíva gott, og eg valdi at fylgja tí góðu kensluni. So leingi tú gert tað, so kann ikki ganga heilt galið, sigur Mikkalina.

Var noydd at tora

Mikkalina dylir ikki fyri, at hóast tað hevur gingið henni væl við glasfyrirøkuni, so er tað ikki bara bara sjálv at fara undir eina fyrirøku.

- Tú kanst ætla, at eg havi havt svøvnleysar nætur, har eg havi hugsað, um hetta nú eisini var eitt gott hugskot ella ikki. Eg hugsaði "hvat

ar teir ymsu lutirnar, sum standa frammi. - Sjálvandi eri eg fegin og ikki minst errin um, at fólk eru glað og virðismeta tað,